

Дона Солъ.

Дон Рюи Гомеуз, до Хернани, на
синапта.

Не ме съгледа тѣ.

(Дона Солъ се затваря къмъ Хернани. Съ
недовършени си погледъ и кара да
се отдръпне.)

Хернани

Госпожо!..

Дона Солъ, изважда ханджара, който
носи на вѣднѣ си.

Назѣ азъ на Карлосъ пока.

Хернани, протрѣ и рѣше.
Мина!

Донъ Карлосъ

Ивѣете!

(Къмъ озаклетниците.)
Успири ли се духътъ ви все?

Азъ трѣба на света единъ съветъ да дамъ.
Лара Касиласки ви, и ви, Саксонски Гота,
кокто ли вишки тукъ изѣправили — кажете!

Хернани, пристѣпъ крачка напредъ.
О, господарю, азъ бихъ искалъ да ви кажа —
словата нѣмахме на древния Балтазаръ.
(Вави погнѣ и го размахва)

Въздавахме и ний на цезаря хвала.
Донъ Карлосъ

Но стига!

(Къмъ донъ Рюи Гомеузъ.)

Сива, ви — измѣтнѣ!

Донъ Рюи Гомеузъ

Кой отъ двамъ?

Хернани, обрѣща се къмъ озаклетниците
Каквото иска тои, мортъль би днесъ да има:
империята, насъ — и найнѣтъ глави!

(Къмъ императрѣ)

Вамъ сивѣ материя, краю, не ви кришна,
а пурпурна — кръвта по нѣкъ по мѣни!